

POCS HOTELS O MASSA DESGAVELL?

Des de fa uns quants anys, amb l'excusa de rellençar l'economia blanesca, es parla d'urbanitzar l'àrea sud del terme municipal, és a dir, convertir en solars edificables les terres agrícoles que voregen el riu Tordera i els càmpings de la platja de Sabanell. S'especula dient que Blanes no acaba d'ésser una vila turística perquè té pocs hotels i cal construir-ne de nous. Els que pensen així no es deuen recordar del Mediterrani, S'Agulla, Pop Coronat, Bitàcora, Miramar, President, Cònsul Park, (i segur que me'n deixo) que foren enderrocats per a bastir-hi blocs de pisos.

Siguem un xic seriosos, i acceptem que si Blanes no és la població turística que desitgem, amb clients educats i no gasius que tenia als anys 50 i 60, és perquè l'ambient ha estat deteriorat en tots aspectes i els que s'aventuren a venir, no s'hi troben bé. Aleshores s'estan ací el mes o mes i mig del pic de l'estiu, quan tota la costa és plena a vessar, i així que poden marxar.

CARRERS INHÒSPITS

Però si a Blanes no s'hi està bé, no és perquè tingui pocs espais «urbanitzats», sinó perquè els serveis municipals no són capaços de mantenir els que hi han nets, vigilats, endreçats,... Blanes no és atractiu per les distàncies entre barris, que converteixen els carrers que els uneixen en carreteres amb un trànsit infernal que els omple de fum, pols, pudor i són un perill per als vianants.

Perquè a Blanes s'hi pugui seguir vivint, no s'han d'obrir vies en espais encara més o menys naturals, sinó establir els negocis turístics en la munió de solars plens de pols i deixalles que hi ha en l'actual perímetre urbà. Per aconseguir tot això cal fer atractius aquests carrers relativament amples però inhòspits: eixamplar les voreres i fer-hi parterres grans, ben regats (diàriament a l'estiu i un cop per setmana a la tardor i primavera), biològicament equilibrats amb arbusts i arbres de copa d'edats diferents, sempre que es pugui de fulla plana, preferentment caduca i en aparent desordre, ombrejant tota l'amplada del pas de palmeres i iuques o d'altres plantes tropicals, molt cares de compra i que ni fan ombra, ni s'avenen amb el nostre clima mediterrani: tòrrid a l'estiu i gèlid a l'hivern.

Els espais de circulació de vianants obligada, com els entorns del mercat municipal, l'escola d'El Pavó, l'escola Joaquim Ruyra, la desaborada plaça de Catalunya, etc..., han d'ésser no sols ombrejats, sinó plens de vegetació, com un petit parc: aquesta vegetació, no sols protegeix del sol quan fa calor, sinó que minora el vent; d'altra banda a l'hivern, els arbres perden la fulla i deixen passar el sol.

PARCS PER TOT EL POBLE

El riu i les rieres que encara queden -vall de Burg i rec de la Safa, entre d'altres- han de convertir-se en

parcs, amb el llit completament net i les vores plenes d'arbres i arbusts, alguna font i bancs senzills, però còmodes. En el cas d'algunes rieres, encara netes, això és fàcil. Pel que fa al riu i rec de la Safa és més difícil, però no impossible ni molt menys, com alguns volen fer-nos creure. I no oblidem que a recuperar aquests cursos d'aigua, la immensa majoria dels ciutadans dels pobles de la conca hi estem d'acord; vull dir, que quan els ajuntament es decideixin a actuar seriosament, el suport popular facilitarà enormement l'operació.

L'anomenada «penya», cal convertir-la en un parc, aquest ja pot ésser bastant gran, i cal començar aviat, perquè els arbres autòctons que encara queden -alzines, roures, sureres, aladerns, llentiscles- no s'acabin de malmetre. Per la seva configuració geològica, Blanes encara té espais, tot i que mal conservats, amb prou espècies vegetals per fer-hi autèntics parcs en el centre de la vila i dels barris.

Per donar feina a paletes i constructors d'obres, darrerament s'ha construït sense una planificació adequada; crec que ha arribat l'hora de donar feina a jardineros i naturalistes conseqüents i treballadors, els quals, d'altra banda, necessitaran també el concurs d'altres operaris; vull dir que feina per qui vulgui fer-ne, no en mancarà. Hem de fugir de la idea d'emprendre obres per ocupar un col·lectiu determinat, i substituir-la per la d'adaptar els treballadors a la feina que cal fer; alguns al principi potser remugaran; però tots acabaran eixamplant els seus horitzons de coneixement i sentint-s'hi realitzats.

LES MOTOS INFERNALS

El tema dels espais per a vianants, tot i ésser important, no és únic. Potser un problema encara més greu és la circulació de vehicles a motor i entre aquests les motos de petita cilindrada són les més conflictives. Ens passen rabent amb un soroll esfereïdor pràcticament per tots els carrers de la vila i a qualsevol hora, de dia i de nit. La circulació d'aquestes motoretetes, és autoritzada sense permís de conduir i sense matrícula, perquè són construïdes de tal manera que no poden passar de 40 km/h. i no han de fer soroll. A la pràctica, molts d'aquests vehicles han estat trucats de tal manera que fan un soroll infernal i corren ^{com} emportats pel dimoni. Naturalment, causen nombroses víctimes, tant entre els vianants com entre els propis conductors, i em consta que els primers que en regle aquestes motoretetes, seran els pares dels que les fan anar, perquè tots tenim amics que han perdut un fill que es va matar a cavall d'un d'aquests artefactes.

I en tot això hi ha una cosa que no es comprèn: tant de zel com hi ha en multar pacífics ciutadans perquè s'han deixat un moment el cotxe mal estacionat, i en canvi passen rabent motoretetes sovint sense ni llicència, i no els diuen res. Com explicar-se aquest contrast? Faré una hipòtesi de mala bava: l'embo-

vianants. Per d'una regle d'arbres esquitats, ni

li degen de la manera que s'empun per porar

El nostre company Mn. Jaume Reixach ha estat designat Rector de la Catedral de Girona

El nostre company de redacció, l'home fidel a la continuïtat de RECVELL ha estat designat Rector de la Catedral de Girona. A més de la responsabilitat parroquial que aquest nomenament comporta, Mn. Jaume Reixach exercirà les tasques docents de professor titular a l'Institut d'Ensenyament Mitjà «Jaume Vicens i Vives»,

RECVELL, que si algun defecte arrossega és la humilitat amb els seus mateixos, ara se'ns presenta l'escaïença d'esmenar-la, de dir el que cal dir sobre la trajectòria sacerdotal i humana de Mn. Jaume.

Als seus 47 anys, porta un bagatge curull d'obra realitzada. En plena joventut accepta, sempre al servei de l'Església, el repte de dirigir el Col·legi Diocesà de Santa Maria del Collell. Són anys de transformació pedagògica, generacional, de mentalitat. Mn. Jaume prepara nous horitzons al Col·legi, el modernitza, obre diàleg col·lectiu amb els pares. Vint-i-tres anys exercint el càrrec de director és quasi una «performance» de permanència.

Mn. Jaume Reixach -lliurat a l'Església com a prevere- no ha deixat mai d'estimar també RECVELL.

Una estimació que els anys han enfortit. La seva col·laboració periòdica arrenca de ferm l'any 1965, quan obté el Premi «Francesc Puig i Llensa» amb la narració «Funció de titelles per a gent gran». L'any 1966 s'incorpora al Jurat. La seva continuïtat activa arriba fins avui... i segueix. Són vint-i-tres anys d'exercici amb la rigorositat que els veredictes de RECVELL comporten. Entremig, la col·laboració sistemàtica, indefectiblement, cada dos dissabtes. Podriem anotar diverses tandes d'articles sota una denominació exclusiva, però ara anatem al vol, «Tira la pedra», «Homes i No» i d'altres més. Ens cal remarcar però l'esforç i la tensió ininterrompuda de creació literària que ha representat l'aplec que sota el títol de «Escrips Blanencs» va publicant des del 1982 sense interrupció. És un gest continuat d'estimació a RECVELL, a Blanes, a la colla que el fem possible.

En aquest número no hi trobareu la signatura de Mn. Jaume. Fent composició de lloc veiem clar que la responsabilitat dels dos nomenaments li exigeix una pausa de situació per cercar el forat on encabir-hi amb sacrifici notori la prosa original per a RECVELL i per Blanes.

Et felicitem de cor, company de sempre, mentre esperem per ben aviat la represa.

RECVELL

lic circulatori perjudica turísticament Blanes, i encara que sembli impossible, hi ha interessos molt forts a que Blanes no progressi.

ELS CÀMPINGS

Ja fa temps que se'ls ataca: sembla com si l'espai que ocupen és malaguanyat. Es dona a entendre que construint-hi hotels, l'espai rendiria més, fet que no és cert. El càmping dóna allotjament a un turisme de qualitat que vol estar A TERRA en comptes de als **containers** amuntegats que a fi de comptes són les habitacions dels hotels. A més a més, el càmping és un espai verd que oxigena l'aire i contraresta la contaminació, i això no té preu. D'altra banda, el campista és un bon client d'establiments turístics com botigues i restaurants; client que sap valorar la qualitat del que se li dóna i contribueix a mantenir els bons establiments, que no són precisament els més cars.

També es diu que les platges són plenes a causa dels càmpings, i això sí que és una solemne mentida. Les platges s'omplen per la munió de gent que ve de fora per anar a mar. D'aquesta gent, n'hi ha de les

poblacions de l'àrea de Barcelona: arriben, fan la remullada, i se'n tornen o passen un parell de nits en apartaments de coneguts o familiars. Però molts dels que venen a banyar-se, passen l'estiu en pobles de la rodalia de Blanes, i venen ací o a Lloret per la platja. No oblidem que pels entorns de Blanes augmenta la població en ple estiu, de 60 a 80 mil persones; i si tanta gent va a Massanet, Massanes, Tordera, Fogars, Palafoles, etc., és per la proximitat del mar. i per la pau que no troben a la costa.

Vull dir amb tot això, que atemptar contra els càmpings és un gran error, i no comprenc com no s'han alçat veus de tots els estaments que estimen Blanes defensant-los. Perquè les platges puguin admetre més banyistes sense omplir-se massa, cal conservar-les i no malmetre-les amb ports esportius o carreteres. Resulta grotesc que es gastin fortunes a regenerar les platges del Maresme i se'n destrueixin a la Costa Brava.

MANUEL RUBIÓ